

číslo
ročník 198.

MUŽ A ZLOČIN

Dobu, kterou všichni v tyto dny prožíváme, bychom mohli kvalifikovat nejrůznějšími, více, či méně přiléhavými přívlastky, ať už shodnými nebo neshodnými. Nabízím vám několik z nich :

"svobodná" : mohu zcela svobodně a bez jakýchkoli obtíží komukoli tvrdit, že nemám rád rajskou polévku ,

"spěšná" : každý někam chvátá a pospíchá; přitom je ovšem důležité neustále se rozhlížet, jinak hrozí nebezpečí, že budeme zachvázeni nějakým dopravním prostředkem ,

"studená" : všichni mravenci zalezli někam hluboko do země, takže je nemohu zašlapávat a léčit si tak řadu svých komplexů ,

"zvichřená" : jak mi referoval kolega de Press, řada úmrtí při současném větrném počasí byla způsobena neodborným přitlučením klobouků k hlavě ,

"indiánská" : řada našich měst je svědkem nájezdu peruánských folklórních skupin, které ve skutečnosti své vyžebnané peníze posílají na fond Světlé stezky ,

"opilá" : mnozí se opíjejí - 1. protože nevědí, jak bude, 2. protože tuší, jak bude, 3. nepřemýšlí o tom ,

"nebezpečná" : a zde bych se pozastavil.

Začnu příběhem. Minulý týden jsem potkal svého dobrého přítele Luboše Vrbatu v úděsném stavu. Ovázaná hlava, podlitiny na tváři, všechny končetiny v sádře. Připomínal mi nestvůrného pavouka. Na mou otázku po příčině tohoto stavu odpovídal vyhýbavě a nenápadně se snažil zahrabat pod asfalt. Brzy jsem ho však z jámy vytáhl. Rozeštkal se a slíbil mi povědět pravdu pod podmínkou, že kromě mé osoby a I.D. se to nikdo nedoví.

Co se vlastně stalo?

Vrbata se vracel minulou středu kolem desáté hodiny večerní z divadelního představení. Šel vyrovnaným krokem s hlavou plnou silných uměleckých zážitků. Nedaleko domova musel projít neosvětlenou alejí. Před sebou spatřil postavu ženy středního věku, která s námahou vlekla dvě tašky. Vrbata zapomenuv na ostražitost nabídl ženě nezištnou pomoc; měl za to, že jde z Večerky s nákupem. Tíha tašek jej překvapila. Jakoby snad táhla cihly. Což se později ukázalo jako pravda.

Po několika desítkách metrů, v místě, kde se nachází husté křoví, ho žena hrubým hlasem vyzvala, aby odbočil. Vrbata s hrůzou zjistil, že se dívá do ústí revolveru. Zcela ochromen zůstal stát, aniž se zbavil zavazadel. Ivrkým pohybem jím smýkla do křovin. Přikázala mu, aby svlékl kalhoty a byl pěkně zticha, jinakže "to do něj napere". Motiv ukrutnice byl zjevný. Luboš se zoufalým hlasem násilníci odradit snažil, nabízel jí peníze. Odpovědí mu byla facka a brutální smích. To již rvala z Vrbaty i hedvábné slipy. Nešťastného Luboše roztrásl lednový mráz. Pragikomickou se nyní jeví i jeho poznámka, že v takovém arazu "z toho asi moc mít nebude, protože ho těžko přinutí, aby...". Odpověď - další bití a slova : "S takovým si poradím ajn cvaj". A za pár okamžiků mu dokázala, že v tom má značné zkušenosti. Nešetrně ho povalila na zem, vsedla na něj a brutálně se ukojila.

Výtržnice však dosud neměla dost a jala se Vrbatu bít. Bolest jej donutila k volání: "ilegální demokracie, ilegální demokracie!" Ženština mu posměšně zlomila předloktí se slovy: "Já sama jsem její věrnou čtenářkou, vole. Kdybys nepsal tak parádní povídky, nebyli bychom se bývali setkali, hajzle. A po tobě přijdou tví kolegové, co píšou vo těch falickejch symbolech...", načež mu skočila okovanými botami na hrudník. Poté se na nebožáka vymočila a prchla v dál.

Napůl v bezvědomí se doplazil polonahý Luboš na policejní stanicí v ulici Hradební. Nejprve byl vyslýchán pro výtržnost, přičemž mu byla zlomena noha, ale nakonec mu uvěřili, výpověď zaprotokolovali a poslali ho na polikliniku. Aby všemu ještě nebyl konec, byl Vrbata i zde sexuálně obtěžován.

Toto svědectví zcela jasně dokazuje, že počet násilných trestných činů /včetně zcela specifického násilí sexuálního/ spáchaného právě ne mužích stoupá. A z řádků vysvítá, že další oběti může být kdokoli z naší redakce. Možnost ovlivnit potencionální pachatelku je mizivá. To však neznamená, že by muž byl v kritické chvíli zcela bezmocný. V situaci ohrožení však velmi záleží na jeho postoji k situaci, k násilí a nakonec i na vztahu k sobě samému.

CO MŮŽEME UDĚLAT ?

x Vše pro to, aby k situaci umožňující násilí vůbec nedošlo : Například nejezdit autostopem, nepohybovat se bez doprovodu večer v málo frekventovaných místech, nevpuštět do bytu neznámé ženy. Při styku se známými ženami musíme dát jasně najevo, kde jsou hranice. Značné procento pachatelek znásilnění pochází z blízkého sociálního okolí muže /známé, sousedky, spolupracovnice/.

x Jestliže k napadení dojde, je nutná sebeobrana : Je známo, že i když má muž za sebou odborný výcvik v sebeobraně, jeho psychické "ustrojení" mu znemožňuje ho využít. Otázka přímé fyzické sebeobrany je sporná, protože instinktivní bezhlavá obrana může agresivitu útočnice jenom zvýšit.

Tato situace je extrémně zátěžová pro oba účastníky. Proto muž musí využít svého důvtipu, schopnost reagovat a předvídat chování pachatelky. Ideálním řešením je útek. Pokud není možný, je třeba pokusit se pachatelku čimkoli překvapit, získat tak čas a možnost utéci nebo přivolat pomoc. Ukazuje se, že výkřiky "Pomoc!" nejsou ideální, protože vyvolávají v lidech pocity možného nebezpečí, jemuž je nutné se vyhnout. Redaktoři našeho časopisu by se totiž měli zdržet volání "I.D.", neboť pachatelka může být nekontrolovatelnou čtenářkou /viz. Vrbata/. Některé prameny uvádějí jako úspěšný výkřik "Hoří" nebo "MiG - 15".

x Je vhodné pachatelce o sobě něco sdělit /třeba o dětech, které čekají doma/ a proměnit se v konkrétní bytost,

x Je dobré omezit zrakové vjemy pachatelky /zhasnout, hodit jí kabát na hlavu, plivnout do očí/.

CO PAK ?

Poškozený muž cítí stud a ponížení a nejraději by na všechno co nejdříve zapomněl. V případě ale, že násilí neoznámí, čin zůstane nepotrestán a utrpení bylo tedy zcela zbytečné. Pokud se pokusí svůj zážitek a psychický úraz s tím spojený potlačit sám před sebou, dopustí se dalšího sice skrytého, ale stejně ničivého násilí na své duši.

Je ovšem na mužích samotných, jaké věci o sobě, o svých přátelích a touhách sdělují okolnímu světu a ženám zejména. Záleží též na nich, jak vychovávají své dcery k lásce, úctě a citlivosti k onomu "silnému" pohlaví.

Nemyslíte ?

Kamil Kládek

JAK TO BYLO SE SÜDMÄHREN ZEITUNG

Dlouho jsem váhal, zda reagovat na výzvu šéfredaktora JMC v článku Cause Südmähren Zeitung /ID 64/IV 8. listopadu 1992/. I když, jak pan JMC výslovně poznamenává, bude každému, kdo objasní pozadí záhadného vztahu ilegální demokracie a řečeného plátku "velmi vděčen", obával jsem se /a stále se obávám/, aby mé svědectví nebylo špatně pochopeno a pan JMC z něj nevyvodil "přísné důsledky."

O Südmähren Zeitung jsem věděl daleko dříve než pan JMC. Jejich první číslo se mi objevilo ve schránce 29. září 1992 /pocho- pitelně v souvislosti s Mnichovem./ Musím přiznat, že jsem se při jeho pročítání hodně nasmál /např. Od Mnichova k jednotné Evropě/, ale celkové fašistické a vůbec imbecilní zaměření listu mi bylo od počátku zřejmé. Vůbec jsem se nepozastavil nad tím, že se SZ ocitly právě v mé schránce. Domníval jsem se, že byla čísla roznášena hromadně /pro což se paneláky obzvlášť hodí/, nebo si prostě zahrála náhoda a ruka v kožené rukavici zavadila o moji jmenovku. Mýlil jsem se. Mezi posledními stránkami jsem našel záhadnou obálku a v ní dopis adresovaný "Ctihodnému a ~~my~~ váženému bratru Horstovi." Zde je jeho plné znění:

Ctihodný bratře, /nemám žádného bratra a mít zřejmě nebudu a má sestra je daleka jakékoliv revašistické propagandě - to jen na okraj./

dostalo se Ti velké cti a byl jsi vybrán jako jeden z kandidátů Slovácko-fašistické strany. Věříme, že nezklameš naši důvěru a budeš řídit následujícími pokyny. Zítře ve 22 hodin 30 minut se dostav do sklepa domu č.p. ... v ulici ... /přesné údaje neuvádím, neboť jak se později ukáže, nejsou podstatné, také nechci poškodit jméno majitele a nájemníků dotyčného domu/, kde Ti budou sděleny další podrobnosti.

Doufáme, že je zbytečné Tě upozorňovat na bezpodmínenčné mlčení pod trestem smrti. Nepříjdeš-li, budeme to chápat jako odmítnutí naší přátelské pomoci a přispěješ tak ke své brzké likvidaci.

komandant Grüber

Stručné, jasné. Žádná možnost volby. Nemá cenu předstírat, že jsem se tomu vysmál. Naopak jsem dostal docela obyčejný strach. Mohlo se sice jednat o nejapný žert, jenže dopis i SZ to na první pohled braly ukrutně vážně. Samozřejmě, že jsem tam nakonec šel, ale nejen ze strachu. Probudilo se ve mně cosi, co jen s odporem nazvu občanskou odvahou a odpovědností. Koneckonců to vypadalo tak, že se z toho dá vytřískat solidní materiál pro ID. Snad jsem měl upozornit kolegy v redakci /nebo aspoň pana JMC, který je dnes v překerní situaci/, ale měl jsem pocit, že s tím nemají nic společného a nechtěl jsem je zbytečně vystavovat nebezpečí života. /Poznámka o patronaci ID nad SZ totiž tenkrát ještě na zadních stránkách nebyla./

Hořce jsem litoval, že nevlastním střelnou zbraň. Pravda, máme doma na stěně ševli, ale ta by byla příliš nápadná a stejně s ní neumím zacházet /od té doby se tomu však učím/.

Vyzbrojen toliko svou hlavou jsem byl ve stanovený čas na určeném místě. Sklep to byl vlhký, špatně osvětlený jedinou, na drátě se komínající žárovkou. Rozměry se ztrácely ve tmě.

Po čtvrt hodině jsem chtěl s ulehčením odejít - tak přece jen to byl vtíp! - jenže vrznutí železných dvířek v tmavém koutě všechno zkažilo. Objevily se dvě postavy ve splývavících sutanách /barva nejspíš hnědá/ s kápěmi staženými tak hluboko, že jsem z jejich obličejů nezahlédl ani zbla.

"Vítej bratře," promluvil ten co stál blíže mě. Na prsou měl nějaké odznaky, který ten druhý neměl, takže nepochybně velitel. "Promiň, že jsem tě nechal tak dlouho čekat, ale museli jsme si ověřit, že jsi sám." Snad jsem kývl, protože s uspokojením pokračoval. "Jsi tedy rozhodnut vstoupit do naší organizace" Žádná otázka, bylo to prosté konstatování. "Máme z toho upřímnou radost. Já jsem kamendant Grüber, ten co tě pozval. Ale neboj se, mé pravé jméno se nikdy nedozvíš. Naším úkolem dnes je seznámit tě se stanovami strany a s povinnostmi vyplývajícími pro tebe z členství v ní. Je toho mnoho, ale nelekej se. Jedině železná poslušnost ti umožní nalézt v sobě zárodky vyššího bytí, Nadčlověka." Obrátil se ke svému "kolegovi" a ten mu beze slova počel svazek jakýchsi listin. Při tom se pod kápí něco zalesklo. Brýle! Měl jsem orientační bod, který mi byl úplně na hovno. Grüber mi začal z jedné listiny přednášet o tom co smím a nesmím. Moc jsme ho neposlouchal.

Když skončil, rozhodně jsem kývl hlavou. Zřejmě to na něj udělalo dojem. "Těš se bratře!" pravil pateticky. "Na příštím setkání složíš přísahu Věčného života." Oznamoval datum a místo následující schůzky. Otevřel jsem ústa plná otázek, ale rezolutní gesto jeho ruky mne umlčelo.

Na ulici jsem si připadal, jako bych vylezl z hrobu. Byl jsem v tom zatraceném sklepe přes tři hodiny. Strach ~~z~~ ze mne docela spadl. /netušil jsem, do čeho se řítím/ Viděl jsem se jako autora senzečních odhalení na stránkách tisku. Pulitzer se už na mě smál.

Nebudu vás unavovat detailním popisem všech těch sklepních setkání. Přísaha zahrnovala přibrblání záhadných, mně nesrozumitelných formulí. Setkávali jsme se pokaždé v jiném sklepe, což mi Grüber /vždycky jsem poznal po hlase/ ozřejmál tím, že jsem ve zkušební lhůtě v hodnosti kadeta. Teprve po jejím uplynutí mi byla dána možnost proniknout do štábu celé organizace. Po celou tu dobu jsem se snažil omezit styky s okolím na minimum, abych něco nepokazil. Tímto se zpětně omlouvám všem, které jsem hrubě vyhodil ode dveří, ale nemohl jsem jinak.

Jakmile lhůta uplynula, to už bylo něco zcela jiného. Pronikl jsem do srdce celé nestvůry. Bylo to opět ve sklepe. Ovšem jak ten se lišil od těch předchozích! Rozměry připomínal podzemní garáže na 12. avenue. Dokonale osvětlen a vytopen, stěny odhlučňeny, podlaha pokryta tlustými koberci. Celému prostoru dominovala dvoumetrová fotografie Adolfa Hitlera umístěná čelně oproti ~~xxx~~ vchodu. Pod ní bylo poměrně šlušné kaligrafické zprecování iniciál SFS /Slovácko-fašistická strana/. Místností se táhly tři dlouhé stoly, u nichž se činila snad stovka postavíček v hnědých sutanách. I já jsem vyfasoval takovou, s kápí. Potěšilo mne, že nikdo nebyl viditelně ozbrojen.

Grüber byl jen jeden z mnoha nižších šarží. Vůbec hierarchie SFS je velmi složitá a orientace v ní byla o to těžší, že jsem nemohl nikoho identifikovat podle tváře. Hodnosti byly určovány podle počtu svastik propletených vinnou révou na prsou dotyčného. Hlavu organizace jsem nikdy nezahlédl a Grüber mne upozornil, ať v to ani nedoufám. Nicméně mám své důvody pro to, abych dodnes pochyboval o její existenci.

Celé toto podzemní centrum mělo několik sekcí. Já byl přidělen k té, jež vydávala tiskový orgán strany - nám už dobře známé Süddeutschen Zeitung. Dále tu byly sekce styku se zahraničím /napoje-
přímými faxovými linkami na podobná douputa po celém světě/, ide-
logická sekce /jejímiž příkazy jsme se museli řídit při psaní SZ/,
sekce propagandy, komerční a právní sekce atd. Zpočátku jsem měl
dojem, že pracuje-li tolik lidí v tolika různých oblastech v téže
místnosti u třech stolů /byť náležitě dlouhých/ musí zákonitě po-
vstát zmatek. Nikoliv. Vše mělo svůj přesný řád a místo, pracova-
lo se v neprosté tichosti, pokyny byly sdělovány šepem, u zapra-
covanějších členů pouhými posunky. Na vše dohlíželi bratři náčel-
níci, sedící u dozorčího stolu pod zmíněnou fotografií Hitlera,
jímž byly pracovní stoly zakončeny.

První pracovní směna mne uchvátil. Byl jsem jako začátečník
dán k ruce bratru Moeltkem. To on byl tím druhým /s brýlemi/ při
mé iniciaci. Pracovali jsme u počítače IBM na základě pokynů ide-
ologické a propagandistické sekce, které nám zadávaly hlavní téma-
ta. Tu noc jsme s bratrem Moeltkem splodili statě Osvětimská lež
a Černé nebezpečí. Po celou pracovní směnu jsem litoval, že podo-
bné prostředky nemá k dispozici ID a dokonce jsem uvažoval o mož-
né fúzi. Byl jsem zaslepen vši tou dokonalostí a krásou a vůbec mi
nedocházelo, k čemu jsem se propůjčil.

Ranní vzduch mne cestou ze směny dokonale probral a já se
zhrozil nad svou situací. Znal jsem příliš mnoho na to, abych SFS
prostě po anglicku opustil. To jsem mohl rovnou skočit pod vlak.
Jít na policii? Buď by se mi vysmáli a nebo by zasáhli tak nešťas-
tně, že by jim zůstali v rukou jen malé ryby. Pak by byl můj osud
taky zpečetěn. Nad reportáží pro ID jsem se jen smutně ušklíbl.
Jak jsem jen mohl být tak bláhový? Bylo to zoufalé a nezbyvalo než
čekat, až se něco stane. Přicházel jsem domů nad ránem s nervy na-
dranc a samému ze sebe mi bylo špatně. Má nic netušící matka mi
spílela, že prochlastám celé noci a hrozila utáknutím finančních
ventilů. Kdyby jen tušila, že mám peněz víc než mohu kdy utratit
/dostávali jsme něco na způsob žoldu - královské částky!/ a kdyby
jen tušila od koho!

Postupně jsem se vypracoval na samostatného redaktora domácí
rubriky. Vedení si mne pochvalovalo a s bratrem Moeltkem jsme vy-
tvořili sebraný tým. Byl mi přidělen kryptogram Papp. V nic už
jsem nedoufal... Ale můj "Anděl mi nedal zahynouti." Vše to zača-
lo koncem října podivným příkazem sekce propagandy zmínit na zadní
straně SZ spolupráci s ID. Zatrnulo mi. Klidně bylo možné, že celá
ná domovská redakce je někde tady, ukrytá pod hnědou kápi. Ovšem
o příkazech nadřízených se nesmělo pochybovat a tak jsme uvedenou
notickou zařadili na příslušné místo v každém ranním vydání. /Prož-
eť se pan JMC nediví. V SZ vycházely ještě nějakou dobu a everze
vůči jeho listu tak mohla narůst do olbřímých rozměrů./

Dál jsem si psal své Havel obřezán a Heroin z Izraele a byl
klid. Byl klid až do té doby, než si bratr Moeltke kýchnul a spadl
na kápe. I když si ji bleskurychle natáhl zpět, byl bratr Moeltke
 pryč a místo něj tu zprávu o židovských zvěřvech při odsunu datlo-
val na klávesnici kolega Moták!!! Jen s krajním sebeovládáním jsem
nedal nic najevo a vyčkal konce směny. V temných uličkách Východu
jsem si na něj počíhal. Zprvu zapíral, ale nemělo to cenu. Věděl, že
já vím a bylo mu to vidět na očích. Tak trochu s úlevou mi to vše-
chno vysvětlil.

I on se dostal do SFS podobným způsobem. Uchytil se u SZ, i
když, jak ukřivděně podotkl, ho mohli klidně dát do právní sekce.

Po určité době jeden z bratrů záhadně zmizel a pro tento případ je ve stenových klávkule, že ~~maximal~~ nejčerstvější člen strany navr-
hne dalšího kandidáta. Proč ale já? To Moták sám dost dobře nevě-
děl nebo dělal, že neví. Zpočátku to chápal jako fantastickou pří-
ležitost rýpnout si do mě a taky tam nechtěl být tak sám. To on
pak v zoufalství nad bezvýhodností situace i po mém příchodu podal
návrh na zmínku o vztahu k ID. Doufal, že naše redakce díky svým
stykům na nejvyšších místech a statistickému davu příznivců rozje-
de vyšetřování vedoucí k odhalení celého komplotu. Zatím se ale nic
nedělo.

Motáka jsem trochu chápal, i když mi způsob, jakým mne do toho
zatáhl, připadal sprostý. Nicméně aspoň měl nějaký plán, zatímco já
už téměř rezignoval. Jeho omluvu jsem přijal. V rychlosti jsem si
domluvili další postup: operovat co nejvíce s hlavičkou ID a jmény
jejích redaktorů. To přece nemohlo zůstat bez odezvy /jak mi bylo
později potvrzeno, státní mašinerie se už pomalu uváděla do chodu./

Leč zaplácání, nebylo jí třeba. Paradoxně nás zachránila vl-
na fašistických bojůvek v Německu. I SZ nadšeně aplaudovaly adole-
scentním neonacistům v titulcích Dvakrát řež, potřetí pull nebo
zcela v souladu s naším plánem ID vyzývá azylanty k ukončení tero-
ru. V naší centrále bylo ve vzduchu opojné napětí možné příleži-
tosti. Spojení s německými organizacemi bylo nepřetržité a zatímco
oni nám hrdě sdělovali, jak pokračují, my jsme je ujišťovali o mo-
rální podpoře. Zjevně je, že ani v této vypjaté situaci se "Hla-
va" neukázala.

Konec nastal 28. listopadu. Z fexu vypadl seznam obětí rasia-
tů. Službu konající bratr mezinárodní sekce jej dlouho pročítal a
potom rázně roztrhl. Vyskočil na stůl a s řevem začal rozkopávat
obrazovky computerů a další drabou elektroniku. Pak na sobě roztr-
hal kutnu a před námi stál cikán jako poleno: "Tý kokoti mi zahlu-
šili brata!" zeječel a pokračoval v destrukci. Čekali jsme odkud se
vyřítí bezpečnostní komando nebo aspoň zazní dávka z automatu. Ale
ono nic! To byl impuls pro nás ostatní a my se k němu přidali. Do-
konce i vedení. Všechno jsme rozmátlili a kutny naházeli na hroma-
du. Chvilí jsme hledali někoho k lynčování, ale všichni jsme se po-
stavili PROTI! Když opadl výbuch nadšení, došlo nám s Motákem, že
tam nemáme co dělat. Polovinu osazenstva totiž tvořili cikáni, dru-
hou skinheadi. Vyběhli jsme na ulici a za námi se ozývaly první rá-
ny počnůvského masakru. Konečně svoboda!

Tak to tedy bylo SFS. Byla to organizace, jejíž členové do
jednoho stáli proti ní. SZ byl list, jehož redaktori psali dílem ze
strechu, dílem pro pobavení a taky proto, že ať píšete cokoli na
dokonalé zahraniční technice, je to požitek /tím bych chtěl omluvit
i časté překlapy v tomto článku včetně gramatických chyb, neboť pře-
chod od IEM na Konsul je po jistou dobu nestravitelný/.

Vím, že jako omluva pro potíže, které SZ způsobily ID to zřej-
mě stačit nebude, ale doufám, že jsem leccos osvětlil. Především je
třeba si uvědomit, že hlavní vinu na zprofanování našeho listu ne-
nese SFS, ale pan Moták, který zbaběle stahoval ostatní do morální-
ho bahna. Na druhé straně: blábolů v SZ nikdo nebral vážně kromě těch,
proti kterým byly namířeny, což svědčí o notné dávce ~~maximal~~ ješit-
nosti dotčených /nechej zde uvádět přímo pana JMC/.

Omluvám tak bylo učiněno zadost. Zůstává otázka, kdo stál na
počátku a zorganizoval SFS. Osobně se domnívám, že "Hlava" neexistu-
je. Můj soukromý názor je ten, že všechno spískala MTOPHMKNCHSNP
jako dle jejich názoru "skvělý" happening, i když dokonalost jeho pro-
vedení na ně nenavědčuje. Čert ví.

H o r s t

AKTUÁLNÍ KOMENTÁŘE

NEPŘESNÝ LOB

Kdo sledoval na televizních obrazovkách předvánoční diskusi předních mužů bývalé česko-slovenské politické scény, jistě zaregistroval příspěvek českého premiéra Václava Klause, dotýkající se problematiky "pěstování opozice". Pan Klaus, odmítající uměle generovanou síť opozičních stran či uskupení, prohlásil již mírně dotčen, že velmi rád hraje tenis a že vždycky raději zvítězí v poměru 6 : 0 než 12 : 11. A právě u tohoto prohlášení se na chvíli zastavme. Každý kdo zná alespoň zběžně pravidla tenisové hry / a pan Klaus je určitě zná také / ví, že výsledek 12 : 11 neznačí ještě výhru - pro nezasvěcené : Je nutno přehrát soupeře rozdílem dvou gamů /her/- čili buďto 12 : 10 nebo 13 : 11. Stav utkání při skóre 12 : 11 neznamena proto vítězství, nýbrž pouze určitou výhodu pro jednu ze stran, kterou musí potvrdit příštím vítězným gamem. Vítězí-li pan V. Klaus v tenise výsledkem 12 : 11 dá se předpokládat, že si patrně sám upravil pravidla bílého sportu. Z celého sportovně-politického faux pas se dere na světlo světa nebezpečný precedens - co když pan premiér sbírá podobným způsobem vavříny i na jiných kolbištích? Podle dodatečně upravených "mantinelů", podle pravidel, v nichž hraje demokratický princip druhé house. Šlo sice jen o malé, sotva postřehnutelné překročení, leč důvěryhodný dojem dostal pořádně na frak!

CO S NIMI ?

Poněkud stranou vzrušených polemik o transformaci poslanců federálního shromáždění stojí úprava postavení uklízeček budovy výše jmenované instituce - lépe řečeno zasedacího sálu FS. Pětice zkušených žen s přesně rozdělenými kompetencemi se tak z ničeho nic ocitla v nejistotě ohledně své další zaměstnanosti. Je pravděpodobné, že nově instituovaný senát bude sídlit v prostorách budovy bývalého ministerstva spojů, pošt a telekomunikací, tedy v interiéru mnohem méně náročném na úklid, nežli zasedací síň FS. Přinejmenším dvě pracovnice se tak ocitnou na dlažbě a čeká je nelehký proces rekvalifikace.

"Božka to má lehký," míní jedna z postižených, paní R.L., "ta umývala státní znak a ti noví tam určitě pověsí na zeď něco podobného. Ale co já. Jak tohle povím starýmu, to opravdu neví!"

Božena K. dodává: "Růžena si to maluje růžově, jenže copak já vím, jestli budu ztransformována? /ztransformovaná - pozn. red. I.D./ Z fyziky sem měla dycky kouli. Víte, nevděk světem vládne. Dyž ti páni hlasovali o svezích platech, tak jim byly dobrý i naše hlasy, no a teď, dyž de do tuhýhc, připadá mně to, jakoby nás chtěli vodkopnout!"

K ožehavému problému se vyjádřil jako jeden z prvních poslanec za ODS pan J. Slaný: "Přiznávám, že v návalu práce spojené s majetkovým vyrovnáním obou nástupnických států, ustoupila otázka uklízeček zasedací síně FS poněkud do pozadí. Poněvadž všech pět pracovnic - a nyní hovořím i za kolegy z jiných

poslaneckých klubů - a námi prožilo klíčové okamžiky dramatického vývoje posledních dvou let, zasadíme se o prosazení jejich transformace do senátu ČR i za cenu, že bychom sami nebyli transformováni."

Za levý blok se vyslovil K.Oliva: "Vždycky jsme byli pro plnou zaměstnanost. A i když je to paradoxní, v tomto směru nám dělení státu vyšlo vstříc, neboť na nové zřízené slovenské ambasádě v Praze se pro přebytkové pracovní síly najde dostatek uplatnění. Tak bude učiněno zadost komunistickému předsevzetí stoprocentní zaměstnanosti ve státě!"

Slova soudruha Olivy sice vzbuzují optimismus, leč po reakci pana K. Drotára /HZDS/ /citujeme týdeník "Zovretá päsť"/: "Nie!! Povedam nie! Pražské centralistky na slovenskom vyslanectve v Prahe, to už je trochu priveľa! Ako by sme nemali dosť českých špiónov v Bratislave! Áno, hovorím o tých, čo sa pokúšali zatiahnuť Slovensko do konfliktu s USA!" zůstává další působení u klížeček zasedačky FS stále ve hvězdách.

OHLEDNUTÍ ZA DĚLENÍM ČSFR

Chceli byzme žiť vo spoločnom štáte
iba za predpokladu, že by Česi nechceli !

No a v roke 68 to bolo také rýchle,
že sme ani nevladali vyhlásiť Slovenský štát

Ze sbírky " Když si kocour Felix uvědomil, že... "

MARKANTNÍ ZVĚDAVOST I

Gruaa kvílí
Kruá, kruá
Pílí, sílí. Nic!

Čilem svalí
Hlodá, hlodá
Dryža svaly, sic!

Obdolebdo, utáš námel
Ocimír se umívá
Na Palouku bez "kytiček"
Sýček sází kladiva

Zbrukaš tvoří
Noře v noři
Kruá. Zase vyl

Ala dálec
Ukaš palec!
Fulec, ten tam byl

Ohrablo, to zasít snóhy
Koula čuvá ulekla se
Na terase ve zvonici
Ptá se prase
Dál

MARKANTNÍ ZVĚDAVOST II

Okeš mrkla
Lihu srkla
Jednonožka svá

Pod pařezem
Hlínu wíchle
Bulimí má

Od obřadu do svatsíně
Dopoledna na to jsou
Pod cimburím na Petříně
Čokoládou leze tou

A tak více
Chladí líce
Hladem leze zase

V teplém bydle
Sní o... Rychle!
Chleba, pivo, kvas

A pak v noře pod Petřínem
Sní tu celou sněžnou horu
Dovečer a za pochodu
Sní dál zase
O jídle

Ze sbírky "Přpletená pranostika"

Nano, ví krok ?
Ó já ! Pičí rok...

Na tři kluky
Stokoruna z ruky

Na hrob v Níce
O umrlce více

BRZDI, VOLE!

RS IDOLY

RUCE
VZHŮRU!
POLICIE!

DOŠL ŽE
JSTE PRŠLI

HUMOR
PŘED!

TY SVINĚ PÍRKOVÁ, HLAV
JAKÝ BYL
TVŮJ MOTIV?

SOUBRUHU KAPITÁNE, POSTAL
JSEM TO
Z NĚJ-
-MOTIVEM
BYLY
PENÍZE

TAK BOBE,
LIBURDOVI JSI
VYHULIL PÉRO, MNE
TEĎ NASTAVÍŠ PRČINKU
A MÁŠ PRO DNEŠEK
PADLA

(VIDÍŠ JAKÝ JSI SEKÁČ)

HOVADO,
TYS MNE
DO NĚJ
KOUSNUL!

TO BYLO
NAPOSLED

HEJ, POD SE HRKMIT,
VEDOU K VÝSLEDKU
KOMPLETNÍ
RYCHLE ŠÍPY

KLUCI!
ACH, KLUCI,
MOJI
ZLATI!

PÍRKOVÁ!
K VÝSLEDKU

JSTE NEJVÍŠ
BOŽÍ!

JDEME

KONEČNĚ
JE
SPATŘÍM!

JEN
SE NEPOSER

RAČ SE
PRIZNÁVAM

ZMETKU?
OKLAMAL JSI NÁS
TVÝM MOTIVEM
NEBYLY PENÍZE,
ALE, TOUHA
UVIDĚT RYCHLE
ŠÍPY, ŽE?

A TAK ZA
KLAMÁNÍ
URÁDU
ZVÝŠTE SE
VĚZNI 321
TREST O
PĚT LET!

BITTE SI ME, MUČTE
SI ME, ALE NEJSEM
JÁ NEŠTASTNĚJŠÍ
VĚZEŇ

Z VALDIC? VĚDĚT
JSEM VIDĚL
RYCHLE ŠÍPY!!!

JMC / 90

c) objekt stojí osamoceně (není přistavěn k jinému objektu) a v jeho požárně nebezpečném prostoru nejsou jiné stavební objekty nebo volné sklady hořlavých materiálů;

d) objekt má nejméně 25 % otevřených otvorů z celkového povrchu obvodových a střešních ploch.

Pokud nejsou uvedené podmínky splněny, posuzují se tyto objekty v souladu s ustanoveními této normy (podle požárního rizika, stupně bezpečnosti atd.) a nosné konstrukce podle čl. 122 až 125.

Nenosné konstrukce

127. Požární odolnost nenosných stavebních konstrukcí uvnitř požárního úseku (příček, podhledů apod.), které nemají požárně dělící funkci, se nestanoví; doporučuje se pouze stupeň hořlavosti použitých hmot z tab. 9, pol. 8, a to podle stupně požární bezpečnosti požárního úseku, ve kterém jsou tyto konstrukce umístěny.

V konstrukci stropního podhledu nesmí být použito (bez ohledu na stupeň požární bezpečnosti požárního úseku) lehce hořlavých hmot (C3), pokud není při požáru (popř. požární zkoušce) zabráněno jejich roztékání a odkapávání (např. uzavřením nehořlavými konstrukcemi).

Konstrukce schodišť

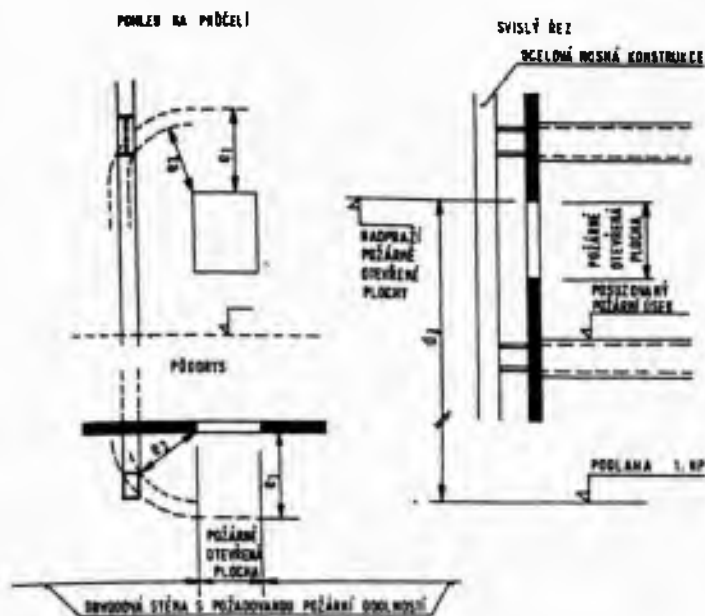
128. Požární odolnost konstrukcí schodišť uvnitř požárních úseků, která nejsou součástí chráněných únikových cest (podle čl. 144) a slouží jako jediná úniková cesta pro více než 10 osob, se stanoví podle stupně požární bezpečnosti požárního úseku, ve kterém jsou umístěna, z tab. 9, pol. 9. Pokud počet osob, užívajících schodiště jako nechráněnou únikovou cestu, je nejvýše 10 nebo je k dispozici více únikových cest (bez ohledu na počet osob), požadavky na požární odolnost a hořlavost použitých hmot z tab. 9 se na konstrukci tohoto schodiště nevztahují.

C. KONSTRUKCE ŠACHET

Výtahové šachty

129. Výtahová šachta, která prochází více požárními úseky, musí tvořit samostatný požární úsek. Otvory v konstrukcích ohraničujících výtahovou šachtu musí být požárně uzavíratelné. Požární uzavěry otvorů musí alespoň omezovat šíření tepla (uzavěry PO).

Požární odolnost konstrukcí ohraničujících výtahovou šachtu a nejvyšší stupeň hořlavosti použitých hmot se stanoví podle stupně požární bezpečnosti požárního úseku, kterým výtahová šachta prochází, nebo ke kterému přiléhá,

Obr. 5b

125. Požární odolnost nosných konstrukcí uvnitř požárního úseku, které nezajišťují stabilitu objektu ani jeho části (např. balkony, vestavěné podlaží, konstrukce podporující technologická zařízení apod.), a které nenesou požárně dělicí konstrukce ani je netvoří, se doporučuje navrhovat podle stupně požární bezpečnosti požárního úseku, ve kterém jsou umístěny, z tab. 9, pol. 7.

Jsou-li tyto konstrukce vně objektu, nemusí vykazovat požární odolnost.

Tyto nosné konstrukce (uvnitř nebo vně objektu) nesmějí v případě svého porušení způsobit zřícení objektu; pokud tomu tak není, považují se za nosné konstrukce zajišťující stabilitu objektu a posuzují se podle čl. 122 až 124.

126. Nosné konstrukce (vnější, vnitřní, střešní apod.) zcela nebo částečně otevřených objektů nemusí vykazovat žádnou požární odolnost a mohou být i z hoflavých hmot, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) objekt tvoří pouze jeden požární úsek;

b) v objektu nejsou hoflavé látky o součiniteli $\alpha > 0,9$ a nezdržují se v něm trvale lidé (v objektu není trvalé pracovní místo);